

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TÝDEN

20. 05. 2024 - 26. 05. 2024

motto týdne:

„ Ježíš řekl: Vy jste moji přátelé.“

PONDĚLÍ 20. 05. památka Panny Marie, Matky církve

Gn 3,9-15.20; Žl 87,2.3+5.6–7 Komentář: **Jan 19,25-34**

Mocný příslib i úkol být syny v dnešní době: kdo se odváží vytrhnout nás z náručí milované Matky?

ÚTERÝ 21. 05. sv. Kryštofa Magallanese a druhů, kněze, mučedníků

Mk 9,30-37; Žl 55,7-8.9-10a.10b-11a.23 Komentář: **Jak 4,1-10**

Na první pohled jednoduché. Čím rozhodněji se vzepřu zlu, tím víc se přiblížím Bohu. On, který mě má „žárlivě rád“, si mě nenechá ze své ruky vytrhnout.

STŘEDA 22. 05. sv. Rity z Cassia, řeholnice

Mk 9,38-40; Žl 49,2-3.6-7.8-10.11 Komentář: **Jak 4,13-17**

Při jakémkoli plánování si chci připustit vlastní omezenost.

Ono to prospěje i těm, se kterými spolupracuji. Budu totiž pokornější...

ČTVRTEK 23. 05. svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze

Jer 31,31-34; Žl 110 (109),1.2.3 Komentář: **Mk 14,22-25**

Kněz na místě Krista zve k Jeho stolu. Budu prosit, abych s těmi, kteří na sebe vzali toto poslání, dokázal vytvářet pevné společenství!

PÁTEK 24. 05. Panny Marie, Pomocnice

křesťanů

Mk 10,1-12; Žl 103,1-2.3-4.8-9.11-12 Komentář: **Jak 5,9-12**

Dnes, kdy si mnozí zvykli mluvit nejasně, může rozhodnost „ano – ne“ opravdu působit svěže! Chci si to vzít k srdci.

SOBOTA 25. 05. sv. Magdalény de Pazzi, panny

Mk 10,13-16; Žl 141,1-2.3+8 Komentář: **Jak 5,13-20**

Záchrana a uzdravení, při kterém hraje významnou roli společenství církve.

Kéž víc ocením společenskou stránku uzdravování: slavení svátosti nemocných ve farnosti i kající bohoslužby...

Nejsvětější Trojice - Cyklus B - 26. 05. 2024

Slavnost Nejsvětější Trojice navazuje na svatodušní svátky. Připomíná základní tajemství Boha, do kterého jsou všichni pokřtění pozváni. Není třeba se tohoto

tajemství bát, ale naopak správným klíčem k porozumění je úžas. Téma Trojice navazuje na minulou neděli, kdy jsme slavili dar Ducha svatého.

1. ČTENÍ

Kniha Deuteronomium je pojata jako Mojžíšovo shrnutí vyjití z Egypta a zároveň opakuje a nově interpretuje celý Zákon. Její čtvrtá kapitola je závěrem úvodní části. Nabádá nejprve k věrnosti Bohu a připomíná dějiny vyjití z egyptského zajetí. Tak ukazuje svrchovanost Boží i jedinečnost, s jakou se k Izraeli sklonil

Dt 4,32-34.39-40

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi, ptej se od jednoho konce nebes k druhému: stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

ŽALM 33

Srovnávat se s mocí Boží je vrcholný nerozum. Moudrý člověk se před Boží velikostí a jeho tajemstvím sklání...

Odpověď: Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.

Hospodinovo slovo je správné, – spolehlivé je celé jeho dílo.

– Miluje spravedlnost a právo, – země je plná Hospodinovy milosti.

Jeho slovem vznikla nebesa, – dechem jeho úst všečen jejich zástup.

– On totiž řekl — a stalo se, – on poručil — a vše povstalo.

Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, – nad těmi, kdo doufají v jeho milost, – aby jejich duše vyrval ze smrti, – aby jim život zachoval za hladu.

Naše duše vyhlíží Hospodina, – on sám je naše pomoc a štít. – Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, – jak doufáme v tebe.

2. ČTENÍ

List Římanům se obšírně zabývá otázkou ospravedlnění z víry, a nikoli ze skutků Zákona. Křesťané jsou vedeni Duchem Božím, a nikoli normami. Kdo je tento

Duch? Dar Otce i Syna! Je to Boží láska, která nás objala. Proto dnes smíme Boha nazvat Otcem.

Řím 8,14-17

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“

Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

EVANGELIUM

Čtete poslední slova Matoušova evangelia. Ježíš odchází k Otci. Ale jeho loučení není poznamenáno smutkem či nostalgií. Na tomto místě se nejzřetelněji v Matoušově evangeliu objeví vyznání víry v Nejsvětější Trojici. A každý další učedník má být do tohoto tajemství ponořen!

Mt 28,16-20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

K ZAMYŠLENÍ

Pojem Nejsvětější Trojice nastiňuje více míst Nového zákona, jako např. závěr dnešního evangelia. Zvláště v Janově evangeliu vidíme, že pojem Trojice odvozujeme z popisovaných vazeb mezi Otcem, Synem a Duchem. Z toho plyne, že základní vlastnost Boha je vztah. Bůh žije z nekonečně milujícího vztahu mezi Bohem Otcem a Bohem Synem, resp. jejich společného sdílení Ducha svatého. Bůh Otec nikdy nepřestal naprosto milovat Syna a také Syn nikdy nepřestal milovat Otce. Je třeba se vzdát pokřivených teorií, kde Ježíš smiřuje člověka s Otcem tím, že si na něm Bůh Otec vylije hněv za hříšné lidstvo. Opak je pravdou. Otec miluje Syna tak, že by pro něj udělal cokoli, a podobě i Syn. A právě Bůh Syn se pro lásku k Otci stává člověkem. A Bůh Otec s nesmírnou bolestí připustil, že milovaný Syn se vydal na cestu záchrany člověka za cenu sebeobětování. Tato bolest Otce je jeho obět', dar člověku. Ale právě pro vzájemnou lásku Otce a Syna žádná smrt nemůže přerušit vztah proudící mezi osobami Trojice. A do tohoto místa žáru lásky je nyní pozván každý člověk, který přijal Krista.